

מהדורה חדשה
170 סיפורים חדשים

לראות באבי הנחל

הקדמה

אשרינו מה טוב חלקינו שבתוך הסתרה נוראה כזאת,
שהעולם כל-כך רחוקים מהאמונה, נראה לנו כמציץ מן
החרכים ניצוץ אור נפלא ונורא של צדיק גנוז ונעלם
ביותר מן העולם, הלא הוא נבחר מרבינו בעצמו שסמך
אותו לתלמידו היקר, להאיר בנו בגלותנו המר את האור
והדרך האמיתי של רבינו-הקדוש.

ולמרות המחלוקת להרחיקנו מהדרך, זכינו להסתכל בדרך אמת על הדף שנמצא בראש ההר שהגן על המלך, שעליו כתוב דת היהודים (עיין במעשה ז' מזבוב ועכביש בסיפורי מעשיות).

והנה לא נעלם מאיתנו שהרבה יחלקו על חיבורינו זה באומרם שר' ישראל אמנם היה ירא השם אבל איש פשוט. אולם עלינו להבהיר שהוא העלים עצמו מהעולם מאוד, והיה עושה עצמו כזקן וחולה בעיני העולם שלא היו כדאים לטעום מאורו הגנוז. ועם חיפוש אמיתי, כמה יחידים זכו לראות מרחוק קצת מגדולתו ורוח קדשו הנעלם, עד שזכו להבין מהמפורש על הסתום, שהסתרתו הייתה מאוד מכוונת מטעמים כמוסים וגם מטעמים מובנים.

והנה אמנם כבר נכתבו חיבורים על הצדיק ר' ישראל בער אודסר, אבל הדיבורים שהובאו מפה לאוזן עוותו מאוד עד שאי־אפשר לסמוך עליהם. ובכן נסכם אצלנו לדייק מאוד להביא דיבורים מוסמכים. וזאת לדעת שעם כל זאת, צריכים הרבה חיפוש כדי למצוא דרכים אמיתיים לעבודת־השם, כי הרב אודסר זצ"ל לימד את מקורביו לעבוד את השם באמת – שזה עיקר מעלת ההתקרבות לצדיקים ותלמידיהם.

ולמרות שקשה לקרב למחשבות בני אדם עניין ואור הסבא, עם כל זאת דרכו ואמיתתו מוכרחים מאוד לעם

ישראל, כי הוא הגשר בין רבינו־הקדוש לעולם – על־ידי הפתק. ומרוב עיוותים של הדיבורים הנאמרים בשמו ולא נכונים, או דיבורים נכונים שהוצאו מתוכם וקלקלו את המכוון, שעל־ידי־זה נתרבה המחלוקת בחינם ונבדו עליו דברים שלא עלו על דעתו, הלא כל עניינו היה ביטול מוחלט לרבינו וממילא לקרב לדרכיו האמיתיים, היפך המפורסמים של עכשיו שמשתמשים בדרך ה'רבי' לצורך כבודם וממונם.

ועקב זאת רבים אמרו לנו מי יראנו טוב להביא קצת מדיבוריו האמיתיים שלא מוקלטים כדי לקבל מהם חיזוק והדרכה להתקרב לדרך האמיתי של הרבי:

מבוא

ר' ישראל נולד בכ' בכסלו תרנ"ז, ונכנס לבריתו של אברהם אבינו בנר שלישי של חנוכה – יום שבו פסקו מי המבול, ונסתלק למעלה בשיבה טובה ב-י"ח חשוון תשנ"ה סמוך ליום שבו התחילו מי המבול (עיין בעמוד רלב בעניין גיל ר' ישראל).

הוא נקרא 'ישראל בער' על שם שוחט אחד ממשפחתו, שהיה צדיק גדול מאוד. סבו (מצד אביו) היה אב בית דין

של אודסה ארבעים שנה ולאחריהם עלה לארץ ישראל, ואבי סבו (מצד אימו) היה נכדו של 'הנודע ביהודה' והיה מקורב להרב הצדיק הקליסקר.

שמענו מביתו של רבי ישראל שהוא היה מיוחס מצד אביו ל'דוד המלך' ומצד אימו ל'בעל שם טוב' אך הייתה נזהרת מלהזכיר זאת לפניו כי היה מקפיד כשמוזכרים יחוסו.

דרכו של ר' ישראל היה נעלם ולא יודעים כמעט כלום עליו (כך מרומז בדיבוריו), ואפילו משפחתו ומכיריו לא ידעו ממנו, כמו שרימזו פעם כשסיפר שהנשיא שזר לקח את ילדיו ביום חתונת פנחס בנו ואמר להם: "אתם לא יודעים מי האבא שלכם!" וילדיו התרגזו על זה, ובכל זאת חזר שזר ואמר להם: "אתם לא יודעים מי האבא שלכם!".

דרכו של ר' ישראל היה לרמז השגות ועניינים חשובים בתוך סיפורים, וכל אחד היה מבין "כפום מה דמשער בלביה".

גם זכור לי שביתו המבוגרת [של ר' ישראל] זכרונה לברכה, סיפרה עליו פעם והלהיבה השומעים בדיבוריה וסיפוריה הנעימים עליו, וכשסיפרו לו על זה אמר: "מה היא יודעת?". מזה תבין שהוא היה מאוד נעלם, וצדיק גנוז, והעולם טעו בו הרבה, ובפרט בזקנותו לחשוב שהוא כבר זקן וכו' רחמנא-לצלן, או יש כאלו שאומרים

שמכירים אותו יותר מארבעים שנה וכדומה, אבל באמת אי-אפשר לדעת ממנו, כי הוא היה מסתיר את עצמו מהעולם לגמרי.

ואדרבה, מזה תבין קצת מגדולתו שלא היה אכפת לו כלל מה שיחשבו עליו העולם. אדרבה, היה מבזה את עצמו בכוונה ובאמת, [לא כמו מפורסמים שמבזים את עצמם כדי שכולם יגידו עליהם: "תראה איך הוא עניו וכו'..."] שענווה כזאת היא תכלית הגדלות (עייין ליקוטי מוהר"ן י"א). וכמו שמובא מעשה מר' זושא שפעם הלך בדרך ומצא כלה יתומה שאיבדה את כל כסף הנדוניה שלה, ורצו צד החתן לבטל את החתונה, וכשר' זושא שמע על כך הכריז שמצא כסף כסכום שאיבדה הכלה, (וכל זה היה באמת כספו) אבל ביקש איזה אחוז בעד ה'מציאה', ואז כולם ביזו אותו מאוד וזרקו אותו מהעיר בחרפה גדולה, ואת כל זה עשה בכוונה כדי לעשות מצוה לשמה....

גם עיין בליקוטי מוהר"ן ר"ס שהצדיקים מקבלים על עצמם ביזיונות ושפיכות דמים בכוונה כדי להציל את עם ישראל מהריגות וצרות שהיו חס-ושלום צריכים להגיע אליהם.

וכך גם היה סיפור עם ר' ישראל שפעם בסוף ימיו באו חסידים לראותו ולשמוע דיבורים וחיזוקים מפי קודשו,

אך הוא היה מבקש אוכל ומוכיח את בעל-הבית שיש כלים אבל לא נותן לו מה לאכול, והיה צועק, וכולם התפלאו מאוד. ובבוקר ביקש ר' ישראל מאחד החברים לבקש מחילה מבעל-הבית וכך אמר לו עליו: "הוא צריך לשמוח שהוא זוכה לקבל בביתו אנשי רבינו, לא הייתי צריך להקפיד כל-כך על האוכל ובאמת היה אוכל, אבל זה מחלת זיקנה, כן אני זקן... לפעמים נכנס בי איזה רוח רעה... אבל תגיד לבעל הבית שזה היה לטובה גדולה, זה היה טובה גדולה בשבילו בשביל כל העולם ובשבילי גם כן... אני נזהר לא לצער שום אחד מישראל, אבל צרות גדולות היו צריכים לבוא על הבית ועל-ידי הצרות שעשיתי הצרות לא יבואו..." [ורואים מכאן איך ר' ישראל היה מבזה את עצמו בעיני העולם כדי לא לקבל כבוד, וכן כדי להמתיק צרות מעל עם ישראל].

דהמשך בשבוע הבא (ב"נ)

